

Свечаности јубилеја погодна су прилика за сентиментална сећања: рекапитулацијом пређеног пута сабирају се постигнути резултати али с уздахом указује и на неостварене жеље и превелике амбиције... Прошло је осамдесет година од како је делатност уметничких група довела до оснивања удружења које је претходило УЛУС-у. Једно од највреднијих знамења те делатности било је подизање Уметничког павиљона “Цвијета Зузорић” и организовање бројних уметничких манифестација које су обележиле културу наше средине али које, углавном, нису преживеле искушења времена.

Јесења изложба је, међутим, та искушења уградила у свој историјат: посвећена београдским уметницима, као ликовна манифестација са најдужом традицијом, она може с правом да покаже како је увек имала за циљ да буде реална огледалска слика ликовне сцене код нас. Али, више од обичног и општег пресека затечене ситуације, она је показала виспрену прилагодљивост новим захтевима. Уместо ревијалног представљања бројних аутора са мањим бројем изложених радова, почев од средине осамдесетих година, а на изричито залагање Миће Поповића, тадашњег председника Уметничког савета, Јесења изложба је настојала да озбиљним селекцијама укаже на праве вредности наше ликовности. Циљ је био окупити што значајније уметнике и њихова репрезентативна остварења а награђеноме обезбедити стручно припремљену монографију. Иако је овакав програм само делимично могао бити остварен, углед који је Јесења изложба изборила тим системом неговања високих професионалних стандарда потврђен је и приликом организовања овогодишње манифестације.

Имајући у виду да њом УЛУС обележава свој значајан јубилеј, учињен је напор да своје радове покаже велики број угледних стваралаца који нису увек присутни на оваквим групним изложбама. Готово апсолутан одзив позваних, уз неколико уметника одабраних са конкурса, представља ону лепшу и ведрију слику наше актуелне ликовне ситуације. Разуме се да су се том списку могла прикључити још многа имена и старијих и млађих уметника, али савршених изложби и савршених селекција нема, као што нема ни савршених уметничких остварења ни апсолутних критичких судова. Све је подложно релативизацији и променама. Зато у промене и треба веровати.